

S pohlednicí kolem světa

KATEŘINA KONVALINOVÁ

Lepší než obrázky jen z počítače stahovat je hlídat schránku a z pohlednic se radovat. To se pak jinak poznává svět, když přijde pohled a na něm pár vět. Prohlížíme obrázky a v mapách je pak hledáme a klademe si otázky, co všechno ještě neznáme.

Pracuji v mateřské škole jako učitelka ve smíšené třídě. Ve třídě máme asistentku pedagoga. Jelikož máme ve třídě několik dětí s odlišným mateřským jazykem, přimělo nás to k tomu, že jsme se v letošním školním roce s kolegyněmi rozhodly, že náš třídní program bude mít téma „**Cestujeme kolem světa**“. Během září jsem přišla s nápadem, jak tento program více přiblížit dětem, aby pro ně byl ještě zajímavější a více poutavý. Než se učit o světadílech, zemích, městech pouze z atlasů a knih. Co prostě oslovit někoho přímo z těchto míst, zda by nám neposlal pohlednici. Vždyť posílání pohlednic z výletů a cest vždy patřilo k cestování. Ano, dnes už je posíláme asi o dost méně. Vše lze poslat v mžiku přes internet, pouhým stisknutím jednoho tlačítka. Ale právě

tyto pohlednice měly a stále mají své kouzlo. Prohlížíte si známku, písmo toho, kdo vám píše. Pohlednice může přijít pomuchlaná, zmáčená či špinavá. A všechny takové příběhy tato malá kartička s obrázkem může vyprávět. Však také často musí absolvovat dlouhou cestu. No a pak si ji můžete vystavit. Obrázek v mobilu už si nikdo nepřipne na lednici.

Tak se stalo, že vznikl náš celoroční projekt. Oslovila jsem své známé v zahraničí s prosbou o zaslání pohlednice. Tím jsem ale ještě neskončila. Se stejnou prosbou jsem oslovila i česká velvyslanectví po celém světě. Je pravda, že jsem ani nečekala, kolik velvyslanectví se ozve a kolik lidí se do toho zapojí. Někteří si opravdu dali práci, aby udělali radost školkovým

dětem z Prahy. A to se cení. Není to jako poslat MMS. Je třeba věnovat tomu trochu času. Musíte pohlednici koupit, něco napsat, a pak s tím zajít na poštu. Pro tuhle uspěchanou a internetem zhýčkanou dobu je to docela dost úkonů na jednu malou pohlednici.

hledal pohlednice, aby nám je mohl zaslat. S velkou slávou mi pak posílal e-mail, že se jeho ženě podařilo sehnat několik místních pohlednic na tamním tržišti. A takových příběhů a krásných a milých slov z ostatních velvyslanectví je mnoho.

Někteří nám poslali dokonce několik pohlednic, a to z různých pošt, aby k nám vůbec některá došla. Z velvyslanectví z Tokia poslali dětem i složeného jeřába a krásné papíry na origami, aby si to děti mohly také vyzkoušet. Z Istanbulu přišly pro děti přívěsky s typickým modrobílým okem. A pan velvyslanec z Kuvajtu dokonce několik měsíců

Když se projekt rozeběhnul a čím více pohlednic nám přibývalo pověšených po třídě, bylo zajímavé pozorovat, jak projekt našeho cestování děti více a více vtahuje do poznávání světa. Po třídě nám visí mapy světadílů, které společně děti vybarvily, pohlednice, kam jen se podíváš, stírací mapa světa, do které si značíme, odkud nám přišly pohlednice. Proto

mě také zarazilo, když jsem o projektu vyprávěla svým známým, že měli pocit, že je to pro děti z mateřské školy vlastně škoda něco takového dělat. Že si z toho asi moc nevezmou. Prý by bylo lepší zrealizovat ho například na základní škole. Lidé mají totiž často mylný pocit, že si s dětmi ve školce pouze hrajeme, že se ve školce děti přece neučí. A o tom bychom asi veřejnost měli přesvědčit a ukázat, že tomu tak není. Naopak se toho děti učí v mateřské škole spoustu. Ale to by bylo na další článek. Vždyť pokud bych měla citovat jeden z očekávaných výstupů z RVP PV, tak se dočteme: „Dítě by mělo vnímat, že svět má svůj řád, že je

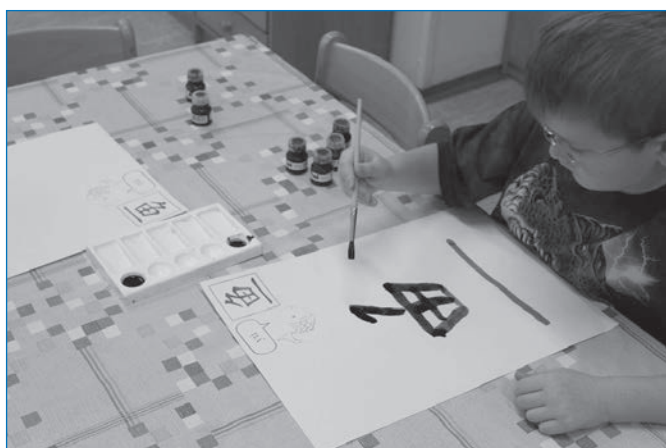
rozmanitý a pozoruhodný, nekonečně pestrý a různorodý – jak svět přírody, tak i svět lidí (mít elementární povědomí o existenci různých národů a kultur, různých zemích, o planetě Zemi, vesmíru apod.).“ Máme to tu černé na bílém. Neděláme nic, co bychom dělat neměli. Dokonce se to od nás očekává.

Časem jsem ještě oslovila i české školy a školky v zahraničí. S dětmi jsme pro ně natočili i video, kde jsme představili naši mateřskou školu a náš běžný den. Dostali jsme od dětí poštou kromě pohlednic i krásné obrázky a fotografie.

Vše se snažíme dětem vysvětlit zážitkovou formou. Když jsme probírali Asii, děti psaly kaligrafické znaky z čínské abecedy, skládali jsme origami, zkoušeli jsme jíst hůlkami nebo vařili čaj. Uspořádali jsme veřejnou přednášku o Nepálu a dobrovolné vstupné jsme věnovali přes velvyslanectví v Novém Dillí do tamní mateřské školy. Stavěli jsme papírové iglú, když jsme probírali Arktidu a Antarktidu. A samozřejmě jsme zapojili i rodiče. Ti nám přinášejí do třídy zajímavé knihy, suvenýry z cest a posílají i pohlednice. Jeden tatínek nám přivedl kolegu z Íránu, který dětem povyprávěl, jak to u nich vypadá, ukázal, jak se píše, a využil moderní techniky k tomu, že se spojil se svou malou dcerkou, která je ve věku našich dětí, a společně se s dětmi pozdravili.

Další zajímavou akcí byla návštěva pana velvyslance z Bagdadu, Jana Vyčítala. Sám se nabídl, že se před Vánocemi zastaví, aby dětem něco pověděl o Iráku. Připravil si krásnou prezentaci, vhodnou pro děti, ve které je seznámil s tím, jak to tam vypadá, jaké jsou tam domy, co se jí, jaké jsou tam sladkosti apod. Také nám přivezl jednu zajímavost, kterou nám dal jako hádanku. Poslal nám kolovat černou, tvrdou

kouli a my jsme hádali, co to může být. Prohlíželi jsme, osahávali a očichávali a nemohli jsme na to přijít. Nakonec jsme se dozvěděli, že je to na slunci sušená limetka, ze které si tam vaří čaj (Chai noomi Basra). Ten používají na podporu trávení, při průjmu či nevolnosti. Každé dítě si svou limetku odneslo domů.

Projekt stále probíhá a nekončí. Ještě nás čeká spousta zajímavého cestování a objevování. V nejbližší době karneval kolem světa, dopis od dětí z Paříže, ale také fotografie z nepálské školky. Už se moc těšíme. Vždyť náš svět je tak krásný a zajímavý.

Mgr. Kateřina Konvalinová,
učitelka, MŠ Milánská, Praha 10